

*
* *

Ես որ մեռնիմ, ինձի թաղէք

Ալազեադի լանջերում,

Որ Մանտաշից հովերը գան

Վերաս հեւան ու երթան...

Գերեզմանիս չորս դին փռուին

Վայրի դաշտեր ծփծփան.

Եւ ուռններն՝ մազերն արձակ՝

Վերաս ընկնին, անտէջ լան:

—Ա՛խ, թէ տանջուած սրտիս խորքից

Մի ալ-վարդ էլ դուրս ելնէր.

Ու ընկերս հեռու տեղից

Գար, գերեզմանս այցելէր.

—Ա՛խ, թէ նրա խոր աչերից

Մի ցօղ վարդիս մէջ կաթէր.

Այն սուրբ ցօղը սիրտս կ'երթար,—

Վէրքս, վէրքս կը բուժէր...

*

Թէ իմ բախտը աստղիկ լինէր

Աստղերի մէջ խոր երկնի.—

Կը թռնէի ամպերից վեր,

Որ նրան տէր դառնայի:

Ու երնէկ չէր, որ իմ բախտը

Մարջան լինէր ծովերի.

Կը սուգուէի էն մութ խորքը,

Որ նրան տէր դառնայի...

Բայց իմ բախտը դուն ես, սիրունս,
Քու ժէռ սիրտը անզգայ,
Որ օձ ունի իր ծերպերում,
Դալար կեանքիս թոյն կուտայ...

Պահպանող փշեց աշնան բամբին,
Ուռի, լորի դող առան,
Տերեւները՝ չոր ու դեղին,
Տըխուր խըշշան, վար ընկան:
Մենակ սհակն ծառի ճիւղքին
Լուռ ծուարաւ՝ սև հագած.
Ա՛խ, մէկ էլ ես ձեռքս ծոցիս,
Աչքս ձեր դըռան մընաց...

Այս ուռու տակ մենք երգեցինք՝
Սիրոյ չքնաղ երգերից.
Մենք երգեցինք ու չընչեցինք
Բուրմունք, ժըպիտ ու թախիծ:
Այս ուռու տակ, ընկեր անդին,
Դուն ինձ սիրել խոստացար...
Անցան տարիք—չոր՛ցաւ ուռին,
Ու դուն էլ ինձ մոռացար...

Երազիս տեսայ, որ ծովի ափին
Ես ընկած էի խոր վերքը սրտիս.
Եւ ալիքները մեղմ՝ երգում էին՝
Անուշ օրօրով ինձ անդորր տալիս:
Երազիս տեսայ, որ ընկնւնքս
Ուրախ ու ժպտուն անցան ծովափով...
Բայց ան... ո՛չ մէկը ինձ ձայն չը տուեց,
Իսկ ես լուռ էի մահուան խոր վշտով...

Ա՛խ, անհուն սէր ես ունէի սրտիս մէջ.
Եւ վառ հաւատ ու բիւր յոյսեր ունէի.

Բարձրաթռիչ, ինչպէս արծիւ վեհափառ,
Կը սուրայի վէս թւերովս երկնի մէջ:

Եւ ունէի չքնաղ ցնորք հոգուս մէջ.
Կը սիգայի մարդկանցից վե՛ր, երկրից վե՛ր.
Սաւառնաթեւ, ինչպէս արծիւ սեւաթոյր,
Շրեղ ցնորք ես ունէի հոգուս մէջ:

Բայց ցնորքս մնաց մենակ կեանքիս մէջ,—
Քանզի մարդիկ, որ դժմիտ են ու դաժան.
Խորտակեցին, յօշոտեցին իմ սիրտը.
Եւ ցնորքը սոսկ թողին ինձ կեանքի մէջ...

Ա.Ի. ԻՍԱՀԱԿԵԱՆ